

Hát eljött a nyár
A vízitúrán egy új
Csónak debütál

Vége az évnek
Csupán az evezők halk
Moraját hallom

Nyugalom jár át
Ahogy lefele sodor
A dunai ár

Minden évben eljön a várva várt pillanat: június végén, amikor egy csapat diák és tanár a Keletiben várakozik. Felnyomakodnak a vonatra, majd a MÁV-pótló autóbuszra is (hogy kényelmes legyen). Amikor odaérünk a Dunához, már akkor át lehet érezni a hangulatot. Ahogy kicsit távolabb kerülünk a világ nyüzsgésétől, mindenki beszélget, röpizik, naptejet keres, várja a csónakbeosztásokat. Pár röpké óra után meg is indul a cipekedés (ami végig fogja kísérni az egész túrát) a vízre szálláshoz. A vízre sorakoznak a hajók, bennük nyüzsgő legénységgel és profi kormányosokkal.

Az evezés nehéznek hangzik (ez azért van, mert az is), de nincs igazán idő arra figyelni, hogy nehéz. Ahogy megismered a hajótársaid, vagy csak csendben figyeled a gyönyörű, nyugalmas Dunát, minden húzás megéri. Persze van rá esély, hogy a csónak középső helyén a napozó lány szerepét kapod, akkor igazán élvezheted a tájat is.

Az idő csak úgy elszáll, és már meg is érkezünk az első kempingbe, Halászsiba. Egy gyors és hatékony kipakolás táborot verünk vasháromláb körül. A strandolás, kártyázás, és az azon való vitatkozás, hogy „ki evezett többet”, közben persze mindig akad valaki, aki segít az ínycsiklandó bográcsos vacsora elkészítésében. Az első nap spagetti készül, ami a legfinomabb spagetti, amit valaha ettél főleg egy ilyen hosszú nap után. A sátorban alvás miatt sem kell aggódnia senkinek: a nap fáradalmai után jól fogsz aludni, hidd el.

A túra után sosem hallod ugyanúgy Vivaldi Négy évszakját, ugyanis ez az ébresztő, amivel Varga tanár úr körbejárja a kempinget reggelente, a békés felkelés érdekében. A teaért való sorban állás és a reggeli után jöhet a készülődés. A második napon szinte mindenki a vadiúj mosoni vízitúrák pólóját veszi fel, amin idén végre helyesen szerepel a felirat.

Varga tanár úrral az élen megindulnak a hajók, Tomcsányi tanár úr (a tábor védelmezője, szíve és lelke) pedig zárja a sort. A túra sosem unalmas: a Solti-kanyar, a hajócsúszda, őzikék a parton – mindig akad valami izgalom. Ha pedig valaki tényleg feladná, mindig van egy megálló, ahol kapunk csokit. Sőt, „csorgásnál” meg is lehet mártózni – csak nem szabad túl messzire úszni, mert különben egy másik hajóra csimpaszkodva kell visszaszállítani téged a legénység többi tagjához.

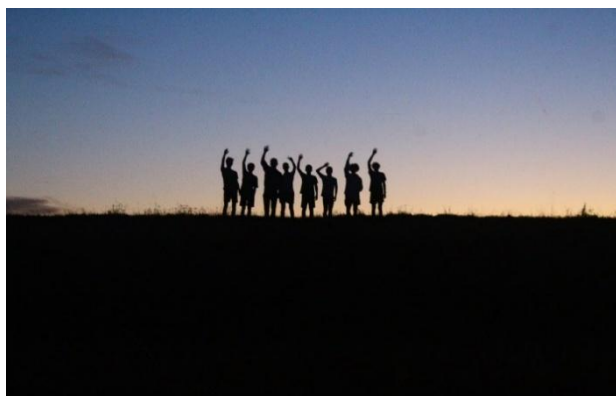

A második nap izgalmai után meg is érkezünk Kimlére. Itt is elindul az esti készülődés, és a csirkepörkölt illata járja be a tábort. Késő estig tart a focizás, a kártyázás és a beszélgetés. De a hajnali órákban már csak az éjjeli őrök járkák a kempinget, vigyázva az alvó táborlakókra, a békástóra és legfőképp a hajókra. Idén a „család” új csónakkal bővült (és megtapasztaltuk, hogy szerencsétlenséget hoz a nem elnevezett hajó).

Itt van a pihenőnap is, ahol az árral szemben úszkáláson kívül egy gasztronómiai élményben is részünk van. A hosszú alvás után friss tojásrántottára ébredünk (több mint száz tojásból), majd vacsorára krumplilángost kapunk (számításaink szerint 427 készült), amelyet körbe-körbe sétálva fogyasztunk el.

A következő utunk (a leghosszabb evezéses nap) Kun-szigetre vezet, ahol gyönyörű naplemente tárul elénk. Csak miattunk kinyitják a kemping büféjét is (bár az egyik vizesblokkban nincs meleg víz, és a falból jön a víz, ha megnyitod a csapot, de ettől eltekintünk). Az utolsó este tiszteletére tábortűz készül, és persze van közös tábortüzes éneklés is.

Bár ez az utolsó este, még nem az utolsó nap. Az utolsó teaért való sorban állás, az utolsó reggeli (és egy gyors lavórban való mosogatás) után Győr felé indulunk. A nagy Dunán való végtelen evezést követően utoljára partra szállunk, és egy gyors ebédrel és hajótakarítással végezve a vonat felé vesszük az irányt.

A túra végeztével a vonaton ülő fáradt diákokat, öregdiákokat és tanárokat a szívükben maradt, Mosoni-Duna alakú lyuk köti össze.

A vízitúra egy elmagyarázhatatlan, megfoghatatlan, varázslatos élmény. Ahogy a természetben vagy, minden gondod-bajod otthon hagyod. Az összes cipekedés és az összes leeevezett kilométer közösséget ad. Egy olyan közösséget, amit csak itt tudsz átélni: ahol kortól és mindentől függetlenül igazán kapcsolódni tudsz másokkal. Egy közösséget, amellyel csak öt nap alatt életre szóló élményeket hozol létre. És ennek az élménynek részei a sátrak, a hordók, a hajók, a bográcsozás, az éjjeli őrség, az elviselhetetlen meleg, a fránya szúnyogok, a Duna csendje és a kemping nyüzsgése. Az év fénypontja ez a túra, és reméljük, mindenki egyszer át tudja élni mindazt, amit ad.

